

- A cura di Meta Tabon -

Giuseppe Ungaretti (1880-1970)

IL PORTO SEPOLTO

(Da *L'Allegria* 1914-1919)

Vi arriva il poeta
e poi torna alla luce con i suoi canti
e li disperde

Di questa poesia
mi resta
quel nulla
d'inesauribile segreto

(Mariano, 29 giugno 1916)

ALLEGRIA DI NAUFRAGI

E subito riprende
il viaggio
come
dopo il naufragio
un superstite
lupo di mare

(Versa, 14 febbraio 1917)

SOLDATI

Si sta come
d'autunno
sugli alberi
le foglie.

(Bosco di Courton, luglio 1918)

PAESAGGIO

(Da *Sentimento del tempo* 1919-1935)

MATTINA

Ha una corona di freschi pensieri,
Splende nell'acqua fiorita.

[...]

[...]

NOTTE

Tutto si è esteso, si è attenuato, si è confuso.
Fischi di treni partiti.
Ecco appare, non essendoci più testimoni
Anche il mio vero viso, stanco e deluso.

(1920)

Ungaretti Giuseppe (1880-1970)

AZ ELSÜLLYEDT KIKÖTŐ

(*L'Allegria* 1914-1919)

A költő oda ér
dalaival aztán a fényre visszatér
s azokat elszórja szerteszét.

Ezen versből
nekem
csak
a végtelen titkú semmi marad.

(Mariano, 1916. június 29.)

A HAJÓTÖRÉSEK ÖRÖME

S rögtön újraindul
útján
mint
a hajótörés után
a túlélő
tengeri medve.

(Versa, 1917. február 14.)

KATONÁK

Úgy vannak
mint ősszel
a fákon
a levél.

(Bosco di Courton, 1918. július)

VIDÉK

(*Sentimento del tempo* 1919-1935)

REGGEL

Friss gondolatainak ékessége,
Tündöklük a csillogó víz tükreben.

[...]

[...]

ÉJ

Elnyúlt, eltompult és összekuszált minden.
Elindult vonatok füttye.
Most már tanuk nélkül előbukkan íme
Igazi, fáradt, csalódott ábrázatom is.

(1920)

Traduzioni © di **Melinda Tamás-Tarr**

STELLA

(Da *Dialogo* 1966-1968)

Stella, mia unica stella,
Nella povertà della notte, sola,
Per me, solo, rifulgi,
Nella mia solitudine rifulgi;
Ma per me, stella
Che mai non finirai d'illuminare,
Un tempo ti è concesso troppo breve,
Mi elargisci una luce
Che la disperazione in me
Non fa che acuire.

Fabrizio De André (1940-1999)

PREGHIERA IN GENNAIO

Lascia che sia fiorito
Signore, il suo sentiero
quando a te la sua anima
e al mondo la sua pelle
dovrà riconsegnare
quando verrà al tuo cielo
là dove in pieno giorno
risplendono le stelle.
Quando attraverserà
l'ultimo vecchio ponte
ai suicidi dirà
baciandoli alla fronte
venite in Paradiso
là dove vado anch'io
perché non c'è l'inferno
nel mondo del buon Dio.
Fate che giunga a Voi
con le sue ossa stanche
seguito da migliaia
di quelle facce bianche
fate che a voi ritorni
fra i morti per oltraggio
che al cielo ed alla terra
mostrarono il coraggio.
Signori benpensanti
spero non vi dispiaccia
se in cielo, in mezzo ai Santi
Dio, fra le sue braccia
soffocherà il singhiozzo
di quelle labbra smorte
che all'odio e all'ignoranza
preferirono la morte.
Dio di misericordia
il tuo bel Paradiso
lo hai fatto soprattutto
per chi non ha sorriso
per quelli che han vissuto
con la coscienza pura
l'inferno esiste solo
per chi ne ha paura.
Meglio di lui nessuno
mai ti potrà indicare
gli errori di noi tutti
che puoi e vuoi salvare.

CSILLAG

(*Dialogo* 1966-1968)

Csillag, egyetlen csillagom,
Az éjnek nyomorában egymagadban
Te sugározol csak nekem,
Tündökölsz a magányomban;
De nekem, csillagom
Fényleni sosem szűnsz meg,
Túl rövid idő adatott neked,
Bőven oly fénnel árasztasz el engem
Hogy a reményvesztettségem
Egyre hevesebb bennem.

Traduzione © di Melinda Tamás-Tarr

De André Fabrizio (1940-1999)

JANUÁRI IMA

Hadd virágozzon
Uram, az útja
amikor majd vissza kell adnia
a lelkét Neked
és a bőrét a világnak
amikor fölmegy az egedbe
oda, ahol fényes nappal
ragyognak a csillagok.
Amikor majd áthalad
az utolsó öreg hídon
az öngyilkosoknak azt fogja mondani
megcsókolva a homlokukat
gyertek a Mennyországba
oda ahova én is megyek
mert nincs pokol
a Jóisten világában.
Hadd érkezzen meg Hozzád
fáradt csontjaival
és utána jöjjenek ezrével
ezek a sápadt arcok
hadd térjen vissza Hozzád
a bántalmaktól meghaltak között
akik ég és föld előtt
bizonyosságát adták bátorságuknak.
Konformista urak
remélem nincs ellenetekre
ha az égben, a Szentek között
Isten, a karjaiban
elfojtja a zokogását
ezeknek a fakult ajkaknak
akik inkább a halált választották
mint a gyűlöletet és a tudatlanságot.
Irgalmasság Istene
a szép Mennyországodat
főleg annak építetted
akinek nincs mosolya
annak aki
tisztá lelkiismerettel élt
pokol csak azok számára van
akik félnek tőle.
Soha senki nem tud
nálá jobban rámutatni neked
mindannyiunk hibáira, azokéra
akiket meg tudsz és meg akarsz menteni.

Ascolta la sua voce
che ormai canta nel vento
Dio di misericordia
vedrai, sarai contento.
Dio di misericordia
vedrai, sarai contento.

Figyelj a hangjára
amely immár a szélben énekel
irgalmasság Istene
meglátod, elégedett leszel.
Irgalmasság Istene
meglátod, elégedett leszel.

Traduzione in ungherese di © Adolfo Salomone
- Milano -

Erdős Olga — *Hódmezővásárhely (H)*
ÉS HALLGATSZ...

És hallgatsz,
miközben falak
épülnek s omlanak
bennem – ellened,
de már se erőm, se hitem.

Múlt álom vagy,
röppenő remény,
kesernyés ébredés.

És még mindig hallgatsz:
néma várad
hiába ostromlóm.

Csak vert sereg vagyok,
halkuló patadobogás,
korhadó kerítésre
felfutó lepkeszirmú
folyondárvirág.

(2006. 07. 29.)

Olga Erdős — *Hódmezővásárhely (H)*
È TACI...

È taci,
mentre le pareti
s'alzano e scrollano
in me – contro di te,
ma non ho già né forza, né fede.

Sei un sogno passato,
una speme d'istante,
un risveglio amaro.

È ancora sempre taci:
il tuo castello muto
l'assedierei invano.

Sono solo un esercito sconfitto,
un calpestio di zoccoli sopito,
fiore d'una rampicante pianta
sul recinto putrido
coi petali da farfalla.

(29. 07. 2006)

Traduzione di © Melinda Tamás-Tarr